

Шейсет и осма глава

На осемнайсетия ден от пристигането ни отново събрах хората в училището на Ранкодом, за да продължим с ученето на буквите. Реших да отделя от всички групи онези, които най-добре възприемаха и които можеха и сами да научават букви, без да им ги е показал някой. За тази цел изпитах всички, като им зададох по няколко прости задачи, като например, да довършат дума, да напишат изпуснатата буква от средата на думата или от началото на думата. Онези, които се справиха с тези задачи, събрах в една стая и там им прочетох няколко пъти едно четиво, което най-накрая трябваше да напишат, докато им го четях много бавно.

От всички трийсет мъже и жени, които трябваше да запишат четивото, едва десет успяха да го запишат, макар и не без грешка. Тези десет човека реших да уча отделно от останалите групи. Затова преразпределих всички групи и ги предадох на старите си ученици, а аз поех групата от десет човека, които вече познаваха и можеха да пишат всички букви.

С тази група започнахме да изпълняваме по-сложни задачи. Давах им да прочетат самостоятелно някое четиво, а след това трябваше да ми разкажат какво са прочели. Отначало се затрудняваха, защото все още не можеха да четат добре, но ако ги оставех да прочетат четивото повече от един път, например два или три пъти, след това ми го разказваха по-добре.

Така започнах да подготвям десет мъже и жени, които щяха по-късно да станат учители на децата ни в училището на новото село.

Докато аз и старите ми ученици бяхме заети да учим хората да четат и пишат, жътвата в стария ни свят продължаваше с пълна сила. Жътварските талиги от Ранкодом напредваха в нивите и се пълнеха с житни зърна. След това минаваха през вратата на рая и разтоварваха ожънатото и овършано жито в големите самоходни талиги, които, след като се напълнеха, се отправяха към склада край Ранкодом, който съветът на Ранкодом ни беше дал под наем.

Аз следях върху част от светещата си плоча жътвата в нашия стар свят, която можех да наблюдавам благодарение на Инко Нитс, защото той беше поставил сечива, подобни на очи, на всяка жътварска талига. Тези сечива предаваха жива картина от жътвата и товаренето на големите самоходни талиги. Всеки миг можех да видя която си пожелаех самоходна жътварска талига само като докоснех една малка картинка и тя се увеличаваше върху част от светещата плоча. Останалата част от светещата плоча използвах за показване на четивата, които разказваха новите ми ученици.

Денят в стария ни свят отдавна беше превалял пладне и приближаваше привечер. Скоро жътварските талиги щяха да завършат работата си за този ден. Изведнъж до една от самоходните жътварски талиги, на която заедно с жътваря беше седнал Инко Нитс, дотича един от войниците и каза на Инко Нитс, че към нивите се приближава група конници.

Инко Нитс веднага скочи от жътварската талига и нареди всички жътварски талиги заедно с две талиги с войници да се отправят към вратата на рая. Останалата част от войниците се приготвиха да посрещнат конниците. Инко Нитс извика двама от нашите жътвари и ги попита, дали знаят какви са тези конници, като им даде едни

сечива, през които можеха да виждат на много далеч.

Единият от нашите жътвари веднага позна разбойниците и започна уплашено да вика. Инко Нитс се опита да го успокои, но мъжът беше много уплашен. Тези разбойници бяха станали причина жителите на нашите села да напуснат стария ни свят и да дойдат в Ранкодом.

Инко Нитс нареди на останалите войници да се качат на своите самоходни талиги и да изчакаат идването на конниците.

Конниците наброяваха около петдесет души и бяха въоръжени с лъкове самострели и мечове. Когато водачът им наближи до самоходните талиги на войниците от Ранкодом, спря и извика:

- Кои сте вие, дете сте дръзнали да жънете моите ниви?

- Тези ниви не са твои – предаде думите на Инко Нитс вторият ни жътвар, който не се беше уплашил от разбойниците.

- Вие сте чужденци, какво правите тук? - попита водачът на разбойниците.

- Ние сме чужденци, но охраняваме жътварите да ожънат своето жито – отговори Инко Нитс, а думите му бяха предадени отново от жътваря, който не разбираше езика на жителите на Ранкодом, но Инко Нитс му помагаше чрез мисълта си да схване смисъла на думите, които изрича.

- Това жито е мое! - заяви твърдо водачът на разбойниците.

- Житото е на неговите собственици – не се съгласи Инко Нитс, - и те си го прибират.

- Те се отказаха от собствеността си! - извика водачът на разбойниците.

- Как са се отказали? - попита Инко Нитс.

- Заминаха на друго място – отговори водачът на разбойниците.

- И къде е това място? - попита го отново Инко Нитс.

- Не знам и не искам да знам – заяви разбойникът, - за мен е важно, че са се махнали оттук и са изоставили земята. Аз пръв я нарекох за себе си.

- И кога се случи това? - попита пак Инко Нитс.

- Точно сега! - отсече разбойникът.

- И кой ще ти повярва? - за пореден път го попита Инко Нитс.

- Ето, имам петдесет души свидетели – посочи разбойникът.

- Всички те са разбойници – заяви Инко Нитс. - Тяхната дума не струва нищо.

- Ти, мръсен чужденец! - изкрещя водачът на разбойниците. - Ти ли ще ми кажеш какви са тези мъже?

- Ако не съм прав, докажи го – спокойно каза Инко Нитс.

- Ще ти го докажа с меча си! - скочи водачът на разбойниците и се нахвърли върху Инко Нитс, който веднага го зашемети със сечивото си за зашеметяване. Останалите разбойници се стъписаха и не знаеха какво да правят, след като видяха водача си проснат на земята.

- Сега слушайте – извика Инко Нитс, - върнете се там, откъдето сте дошли, и повече не се появявайте тук.

Разбойниците сякаш това и чакаха – обърнаха конете си назад и препуснаха в галоп. След тях се вдигна облак прах, от който не се виждаше нищо.

Когато прахът се разкара, в далечината се виждаха все още препускащите конници.

Инко Нитс натовари в своята самоходна талига зашеметения водач на разбойниците, след като свали

всичките му оръжия.

Когато мина през вратата на рая, Инко Нитс се обади на жупана и му покази зашеметения водач на разбойниците. Жупанът много се зарадва, защото години наред имаше много главоболия с този човек.

Жупанът събра старейшините, повика и мен и ни каза:

- Дойде мигът да накажем човека, който ни ограбваше и убиваше деца и старци.

Винко Станс издейства от съвета на Ранкодом да осигури една от стаите в съдилището на Ранкодом, където да съдим водача на разбойниците.

Жупанът щеше да съди, а старейшините – да потвърдят присъдата срещу водача на разбойниците. Винко Станс разговаря дълго с жупана, за да го убеди да не осъжда на смърт водача на разбойниците, а да го продаде на страшните същества. Жупанът се съгласи, защото беше видял живата картина, на която страшните същества правеха ужасни неща с един човек.

Когато водачът на разбойниците се съвзе и се видя окован, а пред него стояха жупанът и старейшините, пребледня като платно. Не можеше да каже нито дума, когато го питаха много неща.

Накрая жупанът отсъди водачът на разбойниците да бъде продаден на страшните същества, а старейшините потвърдиха присъдата.

